

(Ell:—Tinc botiga, faig articles y predicó.
Nosaltres:—¡Olé tu mare, Perico!!

vestimenta mortal per culpa dels primers pares Adán y Eva, els quals gustaren la temptadora pomma—hi havia en ton poble uns quants polítics que redactaven un periódic setmanal, titulat *El Deber*?

L'ilustre veterinari arrugá les celles, feu llarga estona memoria y a l'últim exclamá:

—¡Ah, sí, en tinc alguna idee!

—Ja'l coneixerás quan are'l vegis. Anem a veurel; ell te demanava.

Continuaren caminant. L'ilustríssim veterinari oloti, enmudint y ab pas calmos, arribá a l'últim ab son company, al pórtic de l'Infern. *Lasciate ogni speranza voi che entrate*. Al cap d'oscurissims corredors y horribles sales, arribaren a una cambra il·luminada per un llumet sospés al sostre, la claror del qual deixava veure confosament un róneg lilit de matrimoni, ont jeia una persona panxuda, curta, ab un poquet de pel a la cara y uns ulls botils y rojos. Era *El Deber*. Voltaven el lilit una diables que en la mondanal vida n'eren estat redactors.

¡Oh, miseria de la natura humana! ¿Qué son tas esperances, ta pompa, ton imperi? Cucs y pols..., cucs y pols!!!

En els recons de la cambra, el célebre menescal llucava petits diablets, pel sostre terenyines, per el sol les lluentes llambregades d'algun gat arrupit y altres extranyes bestioles de l'Àvern, les quals, a la presència del menescal insigne, aturaven fins el respir.

—¡Oh, menescal!—digué *El Deber*, rogallós —¿recordes aquells temps?

Are vivia certament en l'Eternitat y se m'era apagada la memoria dels meus temps terrenals. Mes digues: ¿cóm has caigut en tant miser estat?

—Les mentides, amic, les mentides. Pensava qu'una mentida'm valdria solsament set anys de Purgatori y que al cap y a l'últim, el dia del Judici final, hauria pujat al

Cel; mes, quen traspassi, en un plat de la balansa posaren les mies bones obres, en l'altre la mia ànima. ¡Ai, ànima pecadora que pesares més que'l plóm!

Tots els dimonis y les bestioles, s'escriuxiren de dolor y alsaren cláms, udols y laments a l'oír aquelles últimes paraules. Continúa:

—De la sotragada, l'espant y'l total desllorigament, n'estic encare al lilit. Cúram, malgrat sia un condemnat, cúram! Pensa que'l dir mentides, ho feia ab la sana intenció de corregir aquella que's rabejaven en l'imundicia...

—¿No recordes, ¡oh Decano!, aquell versícol de l'Evangeli, *Nolite judicare ut non judicemini*? No tens cura, no tens cura...! L'obra de corregir els errats, ja l'emprenien els de L'ULL. Ells t'advertiren y no'ls volgueses atendre. Tú ets fals ¡oh, decano!, no tens cura, ets sevillano!

Allavores, un extrany animallet de la colla, esclatá en un plor tristíssim.

El Deber, a l'oírlu, feu un esforç suprem: s'assentá gemegant demunt al lilit, y l'extrenyé en una forta abraçada. Era un animallet com un gat, ab uns morrets punxaguts, sobre'ls quals cavalcaven unes antigues ulleres. *El Deber*, ab les llàgrimes als ulls —¡pobret, feia compassió!—s'exclama:

¡Es el meu fill legítim!!!